

med sende signal om, at man godt kan svække hjælpen.

Jeg synes, fru Lene Espersen skulle tale lidt med nogle folk i FN-systemet og høre, hvordan Danmarks placering er. Danmarks placering er ikke bare som det lille, ligegyldige land oppe nordpå, Danmark er faktisk placeret som et af de lande, man lægger mærke til. Det bliver bemærket, hvad vi gør, og derfor betyder det faktisk mere, end man tror, hvad vi vedtager her i Folketinget. I vore dage er det jo ikke så dårligt, at Danmark betyder noget, selv om nogle danskere ikke tror så meget på det, men her er et godt eksempel.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Morten Helveg Petersen for den tredje og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Jamen det var dog uambitiøst af fru Lene Espersen at sige, at hun ikke tror, Danmark spiller en så stor rolle, at det betyder noget, om vi skærer i ulandsbistanden eller ej.

Jeg havde da forventet, at den konservative ordfører ville sige, at alt, hvad vi gør i Danmark, har stor betydning og særlig på den internationale scene, hvor vi skal være foregangsland, og jeg ved ikke hvad. Men nej, jeg tror ikke, det betyder så meget, hvad vi gør fra dansk side, sagde fru Espersen.

Jeg synes, det er uambitiøst, jeg synes, det er forkert, jeg synes, det er et helt galt signal at sende, og jeg tror ikke, der er nogen, der er i tvivl om, at vi er rygende uenige, hvad ulandsbistand angår. Men hvis det er det ambitionsniveau, der kendetegner Det Konservative Folkeparti generelt, begynder jeg at forstå en smule af, hvorfor man ikke har opnået den indflydelse, som man ellers forhåbentlig har sat sig for at ville opnå, for det er uambitiøst.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Vi har nok en i bund og grund forskellig holdning til, hvordan Danmark bedst varetager sine opgaver på internationalt plan, men jeg må for det første påpege, at mange af de lande, vi her taler om, ligger rimeligt højt oppe. Når de beregner deres bidrag, har de jo også indregnet de Mifrestamidler, som jeg slet ikke har taget med i diskussionen her, og hvis man lægger de to tal sammen, er man oppe på 1 pct., og så kan dis-

kussionen starte forfra. Men jeg synes, der er mange principielle ting at diskutere om det spørgsmål, fordi det åbenbart for nogle er så afgørende, at Danmark overhovedet ikke må vakte ét sekund, for så mener man, at vi sender en bølge af problemer ned gennem FN-systemet.

Jeg vil sige, at Folketinget behøver såmænd ikke ofre en flybillet til FN til mig, for jeg synes, jeg allerede har temmelig godt kendskab til mange af FN-systemerne, og noget af det, vi måske kunne arbejde på, så flere af midlerne gik til dem, der virkelig behøver dem, var at få ryddet op nogle af de steder i FN-systemet, som ikke fungerer særlig godt. Her tænker jeg ikke så meget på FN-systemet i New York, men måske snarere på nogle af underorganisationerne, f.eks. FAO. Her synes jeg, at en alt for stor del af midlerne bliver brugt på bureaukrati frem for at blive brugt de steder, hvor der er fødevaremangel rundtomkring i verden, og det er jo også en diskussion, hvor Danmark skal gå foran. Men jeg må bare beklage, at der åbenbart er partier her i Folketinget, der mener, at det er Danmarks anseelse, der står på spil, og at en nedskæring vil medføre store konsekvenser.

Der er én ting, vi i hvert fald vil følge op over for udviklingsministeren. Vi vil gerne bede om at få at vide, hvor mange lande der er fulgt i Danmarks fodspor, når det nu betyder så meget, hvor mange lande der har fraregnet deres Mifrestaramme og hævet deres bidrag til 1 pct. Det betyder åbenbart så meget for et flertal af partierne her i Folketinget, at man også må have nogle konkrete resultater at levere i den anden ende, og jeg er da spændt på at høre, hvor mange lande det drejer sig om.

Til sidst vil jeg sige til hr. Jes Lunde: Jamen vi opgiver sandelig ikke. Vi tror stadig, det både er fornuftigt og realistisk, og den dag, vi får en mulighed for at danne en borgerlig regering, vil det fortsat være Det Konservative Folkepartis politik, at Danmark ikke skal bidrage med det beløb, vi gør i dag.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg er meget enig, når fru Lene Espersen er inde på betydningen af effektivitet i ulandsbistanden. Her skal vi bestemt være på forkant med at stille maksimale krav, både til den bilaterale og den multilaterale hjælp.

Men mit spørgsmål til fru Lene Espersen er: Giver det ikke mest effektivitet, hvis der er et fast beløb? Hvis man pludselig skærer ret dra-